

ת"פ 56885/09/14 - מדינת ישראל נגד אורן אליגון

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 56885-09-14 מדינת ישראל נ' אליגון
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם אורן אליגון

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה, בניגוד לסעיף 406(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבלת דבר במרמה בניגוד לסעיף 415 רישא בחוק, גניבת כרטיס חיוב בניגוד לסעיף 16 בחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986, והונאה בכרטיס חיוב בניגוד לסעיף 17 בחוק כרטיסי חיוב.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.8.14 בין השעות 04:00-06:30, התפרץ הנאשם לדירה בפתח תקווה בכך שפתח את דלת הוויטרינה בסלון הבית ונטל שני ארנקים, שני כרטיסי חיוב, משקפי שמש, דרכונים, תעודות זהות ו-100 ₪. בשעה 06:54 באותו היום, ביצע הנאשם חיוב בסך 64 ₪ באחד הכרטיסים הגנובים בבית העסק "סופר יודה" בתל אביב, ומיד לאחר מכן ביצע חיוב בסך 56 ₪ בכרטיס הגנוב השני בבית העסק "ק.ב. מרקט" בתל אביב.

בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו.

יצוין כי במהלך הבאת הראיות ולאור ההתרשמות מהנאשם, לבקשת באת כוחו ובהסכמתו, הופנה הנאשם לעריכת חוו"ד פסיכיאטרית באשר לכשירותו הדיונית והמהותית. מחוות הדעת אשר נערכה בתאריך 16.7.15 עלה כי הנאשם אינו סובל ממחלת נפש וכי הוא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

דין והכרעה

בבית המשפט העידה המתלוננת, **גב' אלאונורה אלבו**, כי בתאריך 26.8.14 הלכה לישון ב-04:00 לפנות בוקר, שכן בתה היתה חולה והיא נשארה עמה ערה וטיפלה בה עד שעה זו. היא ציינה כי הסתכלה על השעון לפני שהלכה לישון, וכי בשעה 06:30 התעוררה עקב אזעקת "צבע אדום" ואז שמה לב שהתריסים במרפסת הסלון מעט פתוחים.

העדה עמדה על כך כי כאשר הלכה לישון סגרה את התריסים וכי היתה מבחינה אם אלו היו פתוחים שעה שהסתובבה עם התינוקת על ידיה.

משראתה את התריסים פתוחים הבינה מיד כי זר נכנס לדירה, וכשבדקה ראתה כי הארנק אשר נמצא על השידה מול החלון, חסר. גם הארנק של בעלה שהיה בתיק ומשקפי שמש מתוצרת ARMANI היו חסרים. מהארנקים נגנבו תעודות זהות, מעט כסף וכרטיסי אשראי של חברת ויזה לאומי קארד. העדה ציינה כי תחילה סברה שגם הדרכונים של בני הזוג היו בארנקיהם ונגנבו, ואולם בהמשך מצאה אותם במקום אחר בבית.

עוד ציינה העדה, כי בחלוף כחודש ימים ממועד הארוע נקראה למשטרה ושם זיהתה את הארנק של בעלה. היא ציינה כי רכשה את הארנק באוסטריה, וכי בתוכו היו כרטיס טלפונים מאירלנד ופולסטר מחברה אוסטרית אשר לא ניתן לרכוש בארץ. לפיכך זיהתה לבטח כי זהו הארנק של בעלה.

ייאמר כבר עתה כי לא הוטל כל ספק בתאור דבריה של העדה, ולפיכך אני קובעת כי דבריה מהימנים ומשקפים את הארועים כהוויתם.

כן העיד בבית המשפט **הוד נאור**, חוקר מטעם לאומי קארד המטפל בנושא הגניבות והזיזופים. בעדותו הבהיר כי בתאריך 26.8.14 בשעה 06:54 בוצעה עסקה ב"סופר יודה" ברחוב בן יהודה בתל אביב בסך ₪ 64 בכרטיס האשראי של המתלונן, וכי באותו מועד בשעה 06:58 בוצעה עסקה בבית העסק "ק.ב. מרקט בע"מ" ברחוב בוגרשוב בת"א בסכום של ₪ 56, בכרטיס האשראי השייך למתלוננת (ור' גם ת/9-11,13). כן הוגשו קבלות הרכישה בשני בתי העסק בסכומים האמורים.

גם בדבריו של עד זה לא הוטל כל ספק.

בבית-המשפט הוצגו בגדים אשר נתפסו בביתו של הנאשם, ותמונות הארנק והפולסטר שהיה בו, אשר נתפסו אף הם בבית הנאשם (ת/4).

כן הוגשו תמונות שהורדו ממצלמות האבטחה בבתי העסק, וסרטוני האבטחה, בהם נראה אותו אדם רוכש קופסאות סיגריות בבתי העסק (ת/15-16, ת/5, ת/3). **ייאמר כבר עתה כי הביגוד שנתפס בבית הנאשם זהה לחלוטין לבגדים אותם לבש האדם שרכש מוצרים בשני בתי העסק, ביגוד אשר כלל מכנס ג'ינס קצר עם קרעים, חולצה שחורה ועליה הכיתוב KAPPA בצבע ירוק, וכובע קסקט כהה עם תפרים לאורכו.**

ב"כ הנאשם העלתה מספר טענות באשר לחוקיות החיפוש שבוצעו בבית הנאשם, במהלכם נתפסו המוצגים האמורים, ולפיכך מהלך החיפוש יסקר להלן.

החיפוש מיום 21.9.14

אין חולק כי בחיפוש שנערך בתאריך 21.9.14 לא נתפסו מוצגים החשודים כגנובים, אלא הבגדים אשר פורטו לעיל ושעל פי הנתען לבש הנאשם בעת ביצוע העבירות.

ב"כ הנאשם טענה הן כנגד תפיסת מוצגים אשר לא צוינו בצו, והן כי החיפוש נערך ללא נוכחות 2 עדים כנדרש. נטען כי נוכח הערות השוטרים בדו"ח החיפוש כי האח גיא, אשר שימש כעד לחיפוש, מטופל פסיכיאטרית, קם ספק באשר לכשירותו לשמש כעד.

דין טענות אלו להידחות.

באשר למוצגים שנתפסו, העיד **רס"מ שניר משריקי**, בלש, כי צו בית המשפט התבקש במטרה לתפוס מוצגים שעשויים לקשר את החשוד לעבירה, וכי בחיפוש נהוג לתפוס הן רכוש גנוב והן כל פרט אשר עשוי לקשר את החשוד למעשים. ואכן, בנ/1, דו"ח החיפוש, נכתב בסיבה לצו, "ראיות ומוצגים הדרושים לתיק החקירה". העד העיד כי הבגדים נתפסו מאחר שהוצגה לשוטרים קודם לכן תמונת החשוד במהלך הארוע, והוא סבר כי הוא תופס את הבגדים אותם לבש החשוד בעת המעשה.

גם **העד רועי רזון** ציין בדו"ח פעולה מיום החיפוש (ת/7), כי טרם ההגעה לבית החשוד ראו השוטרים תמונה מהסרטון בו נראה מי שביצע את הרכישות בבתי העסק, וכי בחיפוש נתפסו פריטים הקושרים את החשוד לסרטון.

לא למותר לציין כי ב"כ הנאשם לא טענה כי הבגדים שנתפסו אינם הבגדים הנראים בסרטון, ואכן ניכר בבירור כי מדובר באותם בגדים, ובכלל זה בג'ינס ברמודה עם קרעים, בחולצה עם הכיתוב Kappa, ובכובע קסקט עם אותם תיפורים בדיוק.

אין חולק כי בצו החיפוש (נ/2), אשר נחתם על ידי כבוד השופט גרינברג, צוין לצד הפריטים אותם ניתן לתפוס - "**רכוש חשוד כגנוב**", וכך גם אין חולק כאמור כי הפריטים אשר נתפסו על ידי המשטרה בעת ביצוע החיפוש ביום 21.9.14, הינם פריטים לגביהם לא התעורר חשד כי הם גנובים, אלא כי מדובר בפרטי לבוש הזוהים לאלו אותם לבש מי שביצע את הרכישות בשני בתי העסק בסמוך להתפרצות. לפיכך טענה ב"כ הנאשם כאמור כי התפיסה נעשתה בניגוד לצו, אשר הורה מפורשות אלו פריטים ניתן לתפוס.

בסעיף 24(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), תשכ"ט-1969, נקבע מפורשות -

"מי שעורך חיפוש לפי צו חיפוש ומוצא חפץ שלא הוזכר בצו, אבל יש יסוד סביר להניח שנעברה, או שמתכננים לעבור, עבירה בו או לגביו, רשאי לתפוס את החפץ ולהביאו לפני השופט שנתן את הצו, והשופט רשאי לצוות מה ייעשה בו, כפי שיראה לנכון".

בסעיף 32 (א) לפקודה נקבע -

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

נפסק כי כל אחת מהחלופות שבסעיף 32 שלעיל עשויה להקים מקור סמכות נפרד לתפיסת חפצים (בש"פ 342/06

חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל).

קדמי, בספרו "על סדר הדין בפלייט" הליכים שלפני משפט, חלק ראשון ספר ב תשס"ח- 2008 עמ' 681, קבע בהקשר זה כי - "אף שהדבר לא נאמר במפורש, יש להניח כי גם במסגרת חיפוש על פי צו, מוסמך שוטר לתפוס "חפצים" בהתאם לסמכות הרחבה בסעיף 32 לפסד"פ; ואין הוא מוגבל בעניין זה אך לחפצים הנקובים בסעיף 24(א)(1) ובסעיף 24(ב) לפסד"פ, כמתואר לעיל".

לפיכך, ונוכח מסקנת השוטרים כי החפצים שנתפסו שימשו לביצוע העבירות, אני מוצאת כי לשוטרים קמה הסמכות לתפוס אותם בגדים, אף חרף האמור נוסח הצו כמתואר לעיל.

באשר לנוכחות עדים בחיפוש, העיד משריקי כי בחיפוש נכחו 2 עדים - אמו של הנאשם, שושנה, ואחיו גיא, כפי שאכן עולה מנ/1, דו"ח החיפוש, בו אף חתמו האם והאח כעדים לחיפוש (יצוין כי אף הנאשם אישר בעדותו כשנשאל על כך, כי בבית נכחו אחיו ואמו).

בדו"ח הפעולה אותו ערך משריקי במועד החיפוש (ת/18), צוין כי בוצע חיפוש על פי צו בית משפט, כי נמסר לנאשם העתק מהצו והוא נשאל אם הוא רוצה לצרף עדים מטעמו. הנאשם השיב כי אמו ואחיו יהיו העדים.

באשר לאח גיא, צוין בדו"ח החיפוש ובדו"ח הפעולה כי הוא מטופל פסיכיאטרית. משריקי העיד כי הוא יודע זאת עקב הכרות קודמת עם אותו אח, וכי ציין את הדבר בדו"ח בהנחיית ראש הצוות עוזרי. הוא הבהיר כי אף שאינו פסיכיאטר, הרי שלטעמו האדם הסביר היה מתרשם כי עסקין במי שאינו בריא בנפשו. כאשר נשאל לגבי כשירותו של האח לשמש כעד, השיב כי אינו מחליט מי כשיר לעדות וכי גם מטופלים פסיכיאטריים יכולים לשמש כעדים.

הנאשם עצמו לא העיד באשר למצבו הנפשי של אחיו, ואף אמו, אשר נכחה במהלך כל הדיונים בפניי לא העידה בבית המשפט. לפיכך, הנתונים היחידים אשר מצויים בפני בית המשפט באשר למצבו של האח הינם התרשמות השוטרים.

סעיף 2 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות (תשכ"ב-1962) קובע כי "כל אדם כשר לפעולות משפטיות, זולת אם נשללה או הוגבלה כשרות זו בחוק או בפסק דין של בית משפט".

אני מוצאת כי בהתרשמות השוטרים ממצבו של האח, נוכח חוק הכשרות המשפטית, ובהעדר עדויות או ראיות כלשהן בסוגיה זו מטעם ההגנה, יש כדי לפסול את האח מלשמש כעד.

אשר על כן אני קובעת כי החיפוש והתפיסה מיום 21.9.14 נעשו כדין.

החיפוש שנערך ביום 22.9.14

ביום 22.9.14, למחרת החיפוש המתואר לעיל, שבו השוטרים אל בית הנאשם.

השתלשלות הדברים תוארה בעניין זה על ידי משריקי: לדבריו, למחרת החיפוש הקודם, התקשר אליו החוקר צברי, ושאל אם ראה בחיפוש ארנק מיוחד, אותו תאר בפניו. משריקי העיד כי אכן ראה ארנק זה, ואף זכר היכן ראהו - בארון בחדרה של אימו של הנאשם. עוד צוין, כי בתוך הארנק נמצא מעין אסימון, מטבע ייחודי עם חור במרכזו, וכי כאשר הציג

את הארנק לחשוד, זה טען כי הארנק שייך לו.

משריקי העיד כי לא ציין את הארנק בדו"ח החיפוש, שכן בדומה לחפצים אחרים בהם הבחין בדירה, לא ייחס לו חשיבות ולא מצא לנכון לתפוס אותו. יחד עם זאת, מאחר שהחוקר שוחח איתו ביום שלמחרת ושאל אותו באופן ספציפי על הארנק הזה, זכר את פרטיו ואישר כי ראה אותו. אין חולק כי משהשיב משריקי בחיוב לשאלת החוקר, נשלח צוות בילוש לתפוס את הארנק, וזה אכן נתפס.

יצוין בהקשר זה כי משריקי ערך זכ"ד, ת/18, המתאר את השתלשלות הארועים כאמור. כן נכתב במזכר, כי החוקר מסר למשריקי כי הארנק נגנב מהדירה במהלך ההתפרצות.

מת/18 עולה כי הוא נכתב לכאורה בתאריך 22.9.14, אף כי לדברי העד, מאחר שבאותו יום שהה בביתו בחופש, הרי שבפועל נכתב המזכר לאחר 22.9.14, ככל הנראה למחרת היום. לדבריו, החוקר אשר שוחח איתו ביקש ממנו להעלות את הדברים על הכתב כשיגיע למשרד וכך עשה. העד הודה בבית המשפט כי היה עליו לציין בזכ"ד את מועד כתיבתו הנכון, ועל כך אין חולק, שכן על זכרון הדברים לתאר את הארועים כהוויתם, ובכלל זה את מועד כתיבת הדברים. ואולם מקבלת אני כמהימנה את עדות משריקי כי לא התכוון להטעות במעשיו, וכי הדברים הכתובים בדו"ח מתעדים את הארועים כפי שהתרחשו.

באשר לנסיבות החיפוש שנערך בעקבות השיחה עם משריקי, העיד **רס"מ כוכב עוזרי**, ראש צוות הבילוש, כי ניתן אמנם היה לפנות לבית-המשפט ולבקש צו חיפוש חדש בהתבסס על דו"ח הפעולה של משריקי, ואולם הוא החליט שלא לעשות כן אלא לגשת לדירה במטרה לתפוס מוצג נקודתי ושלא על מנת לערוך חיפוש.

העד העיד כי אמר לאם כי בחיפוש מיום קודם נראה ארנק, וביקש את רשותה לתפוס את אותו ארנק. לאחר שניתנה הסכמתה, נעשה לדבריו הליך של תפיסה ולא של חיפוש. עוד ציין כי תפס גם טלפון מסוג נוקיה אשר חשד כי הוא קשור לארוע. לגבי טלפון זה, אישר כי אינו יודע אם הבחינו בו הבלשים בעת החיפוש יום קודם לכן ואותו תפס כדבריו "על הדרך". עוזרי העיד כי הנאשם עצמו לא נכח בדירה, וכי בדירה נכחו האם ובן נוסף אותו ראה אולם לא שוחח עמו, ואשר מהכרות קודמת הוא יודע כי הוא סובל מבעיה כלשהי. כן ציין כי החתים את האם על דו"ח החיפוש, והצביע על חתימתה.

בדו"ח הפעולה שערך באותו מועד (ת/6) צוינו פרטים התואמים את עדות עוזרי בפניי. כן צוין כי נאמר לאם שהארנק נראה יום קודם לכן בחדרה, האם ציינה כי הארנק שייך לבנה, ובנוכחותה ובהסכמתה נתפס הארנק. עוד צוין בדו"ח כי האם לא רצתה עדים לתפיסת המוצגים וכי בבית נכח בנה הגדול.

רס"ר רועי רזון, העיד אף הוא כי החיפוש נעשה בהסכמת המחזיקה. משנשאל מדוע לא נכחו בו עדים השיב כי אינו זוכר, כי הסיבה לכך לא צוינה בדו"ח החיפוש, וכי יתכן שכך נעשה לבקשת מחזיקת המקום.

אין בידי לקבל את עמדת המאשימה לפיה תפיסת הארנק נעשתה שלא כחלק מחיפוש. אמנם הפקודה מבחינה בין חיפוש לתפיסה, ובהתאם לפסיקה ניתן אכן לתפוס מוצגים שלא בדרך של חיפוש, ואולם זאת ככלל כאשר עסקין במוצגים חשופים, אשר אין צורך להיכנס לביתו של אדם ולפתוח בו ארון לשם תפיסתם.

אין חולק כי ניתן היה לתפוס את הארנק, אשר היה באותו עת רכוש חשוד כגנוב, בעת החיפוש שבוצע יום קודם לכן. ואולם סמכות החיפוש בבית מכח הצו הסתיימה ביום 21.9.14, אף אם בשגגה לא נתפס אותו ארנק, כמצוין במפורש

בצו - נ/2 - לפיו אין להשתמש בצו יותר מפעם אחת. לפיכך, אני דוחה את הטענה כי הארנק נתפס מכח הסמכות שניתנה בצו, ויש להצר כי חרף הכרת המשטרה בכך כי סביר שהיו מקבלים צו חדש לו היו פונים לבית המשפט, בחרו שלא לעשות כן.

הגם שכטענת המאשימה ידעו השוטרים בדיוק מה הם מבקשים לתפוס והיכן הוא נמצא, הרי שברע"פ 10141/09 בן חיים ואח' נ' מדינת ישראל, נקבע כי אף כאשר החיפוש נערך בדרך של בקשה מהנאשם לרוקן את כיסיו, והנאשם הוא שמבצע את הפעולה, הפעולה הינה חיפוש כהגדרתו בחוק.

בדומה, אף כאשר יודעת המשטרה בדיוק מה מבקשת היא לתפוס והיכן הוא נמצא, כאשר עסקינן בביתו של אדם אליו מבקשת המשטרה להיכנס לשם כך - לא תישמע הטענה כי אין המדובר מבחינה מהותית בחיפוש.

הפסיקה הכירה בסמכות המשטרה לבצע חיפוש ללא צו, ושלא בתנאים הנקובים בס' 25 לפקודה. לפיכך, יש לבחון אם עומדים החיפוש והתפיסה אשר תוארו לעיל בכללים שהותוו בפסיקה באשר לחיפוש ללא צו.

ברע"פ בן חיים נפסק כי הסכמת אדם עשויה להוות מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש. נקבע כי על הסכמה זו להיות -

"הסכמת אמת מודעת ורצונית. כדי להבטיח זאת אין די בבקשת הסכמתו של האדם מושא החיפוש לעריכת החיפוש אלא יש להבהיר לו במפורש כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש וכי הסירוב לא יזקף לחובתו."

זאת במטרה להבטיח את כנות ההסכמה, ואת האוטונומיה של הפרט. בית המשפט העליון עמד על כך שהטענה כי מעצם הבקשה להסכמה נלמדת הבנת החשוד כי נתונה לו הזכות לסרב לבקשה, הינה מרחיקת לכת.

לאור המתואר לעיל אין חולק כי לא נאמר לאמו של הנאשם כי זכותה לסרב לבקשת המשטרה.

בנוסף, אין חולק גם כי החיפוש בוצע ללא נוכחות 2 עדים כנדרש. כזכור, החשוד עצמו לא היה במקום, אלא אמו ואחיו. עם האח לא שוחחו השוטרים באותו מועד, והוא אינו חתום על דו"ח החיפוש, בו צוין כי האם לא רצתה עדים לחיפוש.

סעיף 26 לפקודה קובע כי חיפוש ייערך בפני שני עדים שאינם שוטרים, זולת בנסיבות מיוחדות, ובהן:

"(3) תופש הבית או המקום שבו נערך החיפוש, או אחד מבני ביתו הנוכחים שם, ביקש לערכו שלא בפני עדים; הבקשה תפורש בפרוטוקול שייערך."

לא שוכנעתי כי השוטרים העמידו את האם על מלוא זכויותיה באשר לנוכחות העדים בחיפוש.

מהאמור לעיל עולה כי בבית נערך חיפוש ללא צו, שלא בהתאם לתנאי הפקודה, וללא עמידה בתנאי הפסיקה בכל הנוגע להסכמה מדעת ולנוכחות עדים במקום. אשר על כן, אני קובעת כי נפל פגם באופן ביצוע החיפוש.

עם זאת, בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית אשר גובשה בע"פ 5121/98, יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי,

הקביעה כי נפלו פגמים בביצוע חיפוש אינה מחייבת את פסילת הראיה שנתפסה.

בבוא בית-המשפט להחליט אם לפסול את הראיה, יש לערוך איזון בין זכויות הנאשם, לבין האינטרס הציבורי בתפיסת עבריינים. על בית המשפט לשקול את מהות ההפרה ועוצמת הפגיעה בזכויות הנאשם, ואת השפעת פסלות הראיה על עשיית הצדק במובנה הרחב, ובכלל זה את חשיבות הראיה, מהות העבירה, ומידת חומרתה.

לפיכך יש להתחשב בחומרת העבירות בהן מואשם הנאשם, ובהן עבירת ההתפרצות אשר הינה בבחינת מכת מדינה ואשר פוגעת כלכלית ונפשית באזרחים תמימים. כן אתחשב בעובדה כי הנאשם ואימו אמרו לשוטרים כי הארנק שייך לנאשם, לצד התחמקות הנאשם מלהשיב בחקירותיו במשטרה ובבית המשפט לשאלה זו, כמו גם העובדה כי אמו כאמור נכחה במהלך הדיונים ולא בחרה להעיד ולסתור את טענות השוטרים בכל הנוגע למהלך החיפוש שבוצע, ובכלל זה להסכמה ולויתור על עדים, אף אם אלו לא נעשו כהלכתם בהתאם לדרישות הפסיקה.

נוכח דברים אלו אני מעדיפה במקרה זה את האינטרס הציבורי, ואני פוסלת את הראיה.

הראיות המונחות בפני בית המשפט בכל הנוגע להתפרצות הינן נסיבתיות, בהעדר ראיה ישירה הקושרת את הנאשם לביצוע ההתפרצות. הלכה היא כי -

"כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן הראייתי של ראיות ישירות, ועל אלה קאלה ניתן להשתית הרשעה בפלילים".

ואולם, הליך הסקת המסקנה המפלילה מורכב יותר מזה של ראיות ישירות, וזו מוסקת באמצעות הליך תלת-שלבי:

"בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף).

בבוחני את השלב הראשון, נמצא כי הראיות אשר הוגשו לבית המשפט הינן ראיות אמת. קרי, סרטוני האבטחה, אשר הוגשו בהסכמה, מתעדים את הארועים כהוויתם, ואינם "מפוברקים" כטענת הנאשם. יצוין בהקשר זה כי לא נמצא ולו בדל של ראיה על מנת לאשש את טענות הנאשם בדבר ה"פברוק" הנטען. כך גם אין מחלוקת כי דירת המתלוננים נפרצה, ולא נטען כי נפל פגם כלשהו באשר לממצאים אשר נתפסו בדירת הנאשם - להבדיל מטענות בנוגע לחוקיות התפיסה, בהן הכרעתי לעיל.

אשר על כן ניתן לקבוע כי ההתפרצות ארעה כמתואר בכתב האישום, נגנב בה הרכוש הנטען - למעט הדרכונים, ונעשה

שימוש בכרטיסי האשראי הגנובים לכל היותר 3 שעות לאחר ההתפרצות, על ידי אדם הלוש בגדים זהים לאלו שנתפסו בבית הנאשם. כן נקבע כי הארנק אשר נגנב בהתפרצות נמצא בבית הנאשם.

הלכה היא כי אם אדם מחזיק ברשותו חפצים גנובים זמן קצר לאחר גניבתם, נוצרת חזקה כי הוא שגנב את אותם:

"כידוע חזקה תכופה בחפצים, אשר קיימת לגביהם הוכחה - שאין חולקין עליה במקרה דנן - כי נגנבו במועד מסוים ממקום שבוצעו בו פריצה וגניבה, מהווה הוכחה לכאורית, הקושרת את המחזיק בחפצים עם ביצוע עבירות אלה, אלא אם יש לו הסבר סביר ביחס לדרך שבה הוא רכש את החזקה בחפצים הגנובים" (ע"פ 831/81 רפאל שרף נ' מדינת ישראל).

חזקה זו נובעת מהשכל הישר ומניסיון החיים, והיא ניתנת לסתירה על ידי הנאשם. משקלה עולה ביחס ישיר למידת הקלות בה יכול הנאשם להפריך את אמיתותה (ע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל).

אך לאחרונה חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה ככל שפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לרגע מציאת החפצים הגנובים ברשות החשוד קצר יותר, מתחזקת החזקה כי הוא מעורב בביצוע העבירות (רע"פ 2653/15 משה אברהם נ' מדינת ישראל).

נקבע כי על בית המשפט לבחון את היתכנות ההסבר שנותן הנאשם להימצאות החפץ בידיו באותו מועד.

בהודעת הנאשם מיום 21.9.14 (ת/1), השיב הנאשם כי הוא מבין על מה הוא נחקר ומסר כי הוא מתגורר עם אמו ואחיו גיא במקום בו נערך החיפוש. הנאשם טען כי הוא אינו יוצא כלל מהבית וכי הוא נתמך על ידי אמו מבחינה כלכלית. הוא נשאל לגבי מעשיו ביום הארוע והשיב כי אינו זוכר, אולם שב וטען כי לא יצא מן הבית כחודשיים ימים. כאמור - אמו של הנאשם נכחה במהלך כל הדיונים שהתנהלו כנגדו, ואף שיכולה היתה לאשש את טענתו כי לא יצא כלל את ביתו בסמוך לארוע, לא עשתה כן. זאת, אף שבהתאם להלכה נבחנת גרסת הנאשם ועוצמתה של החזקה התכופה ביחס לקלות בה יכול הנאשם להפריך את אמיתותה.

הנאשם אישר כי השוטרים תפסו בחיפוש בגדים השייכים לו, אך כאשר הוצגו לו סרטוני האבטחה, טען כי לא הוא האדם המופיע בתמונה ובהמשך טען כי אולי מדובר בכפיל שלו.

בהודעתו יומיים לאחר מכן - ת/2 - ציין החוקר כי החשוד אינו משתף פעולה, כי הוא עושה את עצמו ישן ואינו יוצר קשר עין. הנאשם נחקר אודות תפיסת הארנק בביתו ואולם סירב להשיב לכלל שאלות השוטרים.

יצוין בהקשר זה כי בכל הנוגע לטענת ב"כ הנאשם כי זה סובל מבעיות נפשיות, אך לא נחקר על ידי חוקר מיוחד, הרי **שחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית)** חל על חקירת אדם עם מוגבלות נפשית אך כאשר זה נחקר בחשד לביצוע עבירות המוגדרות בתוספת לחוק. בענין שבפניי לא נחקר הנאשם בחשד לעבירות אלו, ולא נטען כי הוא סובל מבעיה שכלית, ולפיכך דין טענה זו להידחות.

בבית המשפט העיד הנאשם כי לא שיתף פעולה בחקירה וכי בחר לשמור על זכות השתיקה על מנת שיוכל להגיד את דבריו בבית המשפט. כאשר נשאל לגבי החיפוש מיום 21.9.14, השיב: **"אני זוכר שאיזה פרסי ותימי רוצים להקנות לעצמם סמכויות יתר. הם שקרנים. זה קשור לצ'חצ'ח שנתנו לו לשלם במינולטה ולצאת עלי עד תביעה**

ולפברק את התמונות. הנאשם שב ונשאל לגבי ביצוע החיפוש, וחזר על טענותיו באשר לשניים המבקשים סמכויות יתר, באשר להימנעותו מוירוסים ועוד כיו"ב.

התרשמתי כי הנאשם הגזים והעצים את מצבו הנפשי, וניסה להיראות כמי שמצבו מעורער בהרבה ממצבו הממשי. כך, כאשר נשאל לגבי יציאתו את ביתו בעת האחרונה הוא השיב לענין וניכר היה כי הוא יודע מהן שעות ההתאווורות המותרות לו. כאשר נשאל לאיזה מטרות הוא יוצא מן הבית, עמד על כך שבית המשפט התיר לו לצאת, ושאל את התובעת מדוע זה רלוונטי אם יצא מביתו לאחרונה ולאילו מטרות. מתשובות אלו ניתן היה להתרשם כי הוא מסוגל להשיב באופן ענייני והגיוני לשאלות כאשר חפץ בכך.

ואולם כאשר נשאל היכן היה ביום הארוע, נמנע ממתן תשובה ישירה לשאלה, והשיב: **"אני טוען שהם פיברקו. ניצב קרדי עשו להם תשובות פיקנטיות עם פרטי ותימני וצ'חצ'ח ולהפוך את זה על רקע עדתי"**. אף כאשר נשאל היכן התגורר בעת הארוע, ומה תגובתו לטענה כי התפרץ, גנב ועשה שימוש בכרטיסי אשראי, השיב תשובות חסרות פשר. כאשר הוצג לו הצילום ובו על פי הנטען תמונתו בעת הארוע, השיב כי מדובר בדחליל, בניצב שהתחפש לערבי ובוויאטנמי. גם בחקירה נגדית התחמק מלענות היכן התגורר בעת ביצוע המעשה הנטען והשיב תשובות מתחכמות בנוגע לחקירותיו במשטרה.

כאשר הוצג לו הסרטון מאחד מבתי העסק השיב כי הוא רואה לפניו שחקן. בהמשך טען כי מדובר באדם בשם אלון בושרי, כי הצילום מפוברק ועוד. כאשר הוצגו לו הבגדים אשר נתפסו בביתו ואשר על פי הנטען דומים לאלו הנראים בתמונה, השיב כי אינו רואה את הדמיון וכי אינו מזהה את הבגדים. בהמשך טען כי הדמות אותה הוא רואה בסרטון הינה של שחקן שוודי, כך אף כאשר נאמר לו כי בהודעתו במשטרה אישר כי אותו אדם דומה לו. כאשר הוצג לו הארנק שנתפס, סירב לאשר כי זהו הארנק שנתפס בביתו וכי אמר לשוטרים כי הארנק שייך לו.

צודקת ב"כ הנאשם בטעוניה כי החזקה התכופה ניתנת לסתירה. בענין זה עמדה על כך שקיים פער שעות וכן פער גאוגרפי ממקום ביצוע ההתפרצות למקום השימוש בכרטיסים, וכי הנאשם נחקר על כך כעבור כחודש, והשיב כי אינו זוכר היכן היה.

יתכן כי לו היה נותן הנאשם הסבר הגיוני באשר לדרך בה הגיעו אליו כרטיסי האשראי, ניתן היה להפריך את החזקה התכופה, או להטיל ספק בראיות הנסיבותיות. הנאשם התבקש ליתן בבית המשפט הסבר לממצאים אלו, ואולם העיד באופן שאינו מעורר אמון בלשון המעטה, כשהוא בבירור מנסה להתחמק ממתן תשובות, ולא סיפק הסבר כלשהו להימצאות כרטיסי האשראי בידיו. מכאן שלא ניתן לבחון היתכנותו של הסבר כלשהו, וזה נותר עלום. נוכח גרסתו המתחמקת והשקרית בעליל, איני מוצאת כי יש בה כדי להפריך את החזקה התכופה או לטעת ספק במסקנה הנובעת ממכלול הראיות הנסיבותיות.

כאמור, לא מצאתי בדברי הנאשם כל הגיון או נסיון כלשהו למתן הסבר כיצד הגיעו כרטיסי האשראי לרשותו. כך גם כאשר לרכישת הארנק, לגביה נתן תשובה עמומה, ולא פרט. כמפורט לעיל, הנאשם התחמק מקישור הדמות או לכל הפחות מקישור הבגדים אותם לבש האדם המופיע בסרטונים, אליו, באופן אשר אינני נותנת בו אמון.

נוכח דברים אלו, הרי שצירוף מכלול הראיות, ושילובן זו בזו, כמצוות הפסיקה, מביא למסקנה הלוגית כי בפני בית המשפט נמצא תצורף שלם המאפשר הסקת מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר. כמפורט לעיל, אדם הלבוש בבגדים זהים לאלו שנתפסו בבית הנאשם ושייכים לו, אדם הדומה לנאשם עד כדי כך שהנאשם טען במשטרה כי מדובר

בכפיל, ואשר חבש קסקט זהה לזה שנתפס בדירה ושייך לנאשם, השתמש בשני כרטיסי האשראי אשר נגנבו משני ארנקים שונים בדירה, לכל היותר כ-3 שעות לאחר ההתפרצות. נוסף על כך, נמצא הארנק הגנוב אצל הנאשם כחודש לאחר ההתפרצות.

האפשרות כי אדם אחר לבש בגדים זהים לאלו שנמצאו בבית הנאשם, ובדרך מקרה נמצא הארנק הגנוב בידי הנאשם כחודש לאחר ההתפרצות, כאשר לא ניתן כל הסבר לכך על ידי הנאשם הינה אפשרות תאורטית, שאינה עומדת במבחני השכל הישר וניסיון החיים. אלו מצטרפים לגרסתו הלא מהימנה של הנאשם ולנסינו להרחיק עצמו מהמתרחש בטענה כי לא יצא מהבית חודשיים שלמים.

נוכח מכלול הראיות שלעיל, אני קובעת כי הנאשם הוא שמופיע בסרטונים לבוש בבגדים הזהים לאלו אשר נתפסו בביתו, ולפיכך מתקיימת החזקה התכופה. גם תפיסת הארנק היחודי אשר על פרטיו עמדה המתלוננת, ואשר הכיל פריטים שנרכשו בחו"ל ואותם זיהתה, ללא הסבר מצד הנאשם באשר לדרך הגיעו לידי, מחזק את המסקנה כנגד הנאשם. טענה כי מכלול ראיות זה הינו בגדר צירוף מקרים איננה מתקבלת על הדעת. הנאשם לא סיפק כאמור הסבר לדברים, ולא הטיל ספק במסקנה שהתגבשה נגדו.

באשר לטענת ב"כ הנאשם כי בדירה לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם, הרי שההלכה הפסוקה הינה כי - "אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל, וכן ע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל).

נוכח האמור לעיל, הוכחה המאשימה את האמור בכתב האישום מעבר לספק סביר, למעט בכל הנוגע לגניבת הדרכונים, ולפיכך מורשע הנאשם בעבירות בהן הואשם.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ו, 08 דצמבר 2015, במעמד הצדדים